

med Ministeriets eget Cirkulære, saa at de passe sammen og ikke som det sidste er i Strid med hinanden.

Indenrigsministeren (Ingerslev):

Det ærede Medlem kan jo ikke nu rette nogen Bebreidelse mod mig, fordi jeg er gaaet ind paa den Regel, at Bestillingsmænd bør have Indfødsret, idet jeg altsaa er kommet over til det, som det ærede Medlem selv ønsker. Det er næppe bespørgt, naar det ærede Medlem tror, at det skyldes en Udtalelse af et Medlem i det andet Thing, at Ministeriet er gaaet over hertil. Det følger af sig selv, at naar et Medlem i Landsthinget retter det Spørgsmaal til Ministeren, hvorledes denne vil forholde sig i et eller andet Tilfælde, saa er det passende, at Ministeren svarer paa et saadant Spørgsmaal, ligesom han vilde gøre her i dette Thing. Men det ærede Medlem vil dog indse, at naar Ministeren har været parat til i selve Diebliffet strax at svare, saa kan man deraf med en vis Sikkerhed slutte, at Ministeren i Forveien har været beredt paa dette Tilfælde, og deri været af samme Mening, som det ærede Medlem. At Indenrigsministeren nu i dette Spørgsmaal er kommet til at indtage en anden Stilling end maaske tidligere Ministre, er ganske vist og kan ikke skjules, men i alt Fald burde det dog ikke komme mig til Stude overfor det ærede Medlems Anskuelse. — Det ærede Medlem omtalte et Cirkulære, og jeg skjønner ikke rettere, end at dette Cirkulære maa bero paa en Misforstaaelse fra den, der har udstedt det. Jeg har ikke udstedt det, og det kan jo naturligvis ske, at en Autoritet udenfor Ministeriet, som har faaet et almindeligt Paalæg om at sørge for en eller anden Ting, ikke fuldt er inde i de Former, som kræves, og det er vel dette, som har været Tilfældet her. Jeg skal naturligvis undersøge den Sag, men det følger af sig selv, at jeg som Indenrigsminister, ikke har kunnet forordre Bestemmelser overholdte, som Ministeriet bestemt har sagt ikke skulle kræves overholdte. Jeg skal som sagt undersøge Sagen nærmere, og det ærede Medlem kan være rolig for, at jeg skal sørge for, at dette ikke sker herefter.

M. Nielsen: Jeg har selvfølgelig ikke anket over, at Ministeren er kommen os imøde, jeg har kun gjort opmærksom paa det Paafaldende, der er i, at dette Thing gennem sit aarlig nedsatte Udvalg, dets Ordfører og i sine Betænkninger Gang efter Gang og Aar efter Aar kan udtale Ønsker i en bestemt Retning, og de imødekommes ikke, men naar et enkelt Medlem i det

andet Thing udtaler det Samme, imødekommes det strax. Det vilde selvfølgelig glæde mig, hvis Forholdene kunde ændre sig i den Henseende. — Jeg kan nok tænke mig, at det ikke er Ministeren personlig, der har udstedt Cirkulæret til Banembedsmændene, men det forekommer mig, at han ikke kan drage Ansvar fra sig, ikke kan være helt uden Ansvar, naar der udkommer et saadant Cirkulære til et temmelig betydeligt Antal, saa vidt jeg husker nogle og halvfjerdsindstyve Personer i Banens Tjeneste, som indeholder stik modsatte Bestemmelser fra dem, der blev sendt rundt fra Ministeriet Aaret i Forveien. Det var jo en anden Sag, hvis det var en Tilfældighed, men mærkeligt nok følges ellers Cirkulæret Punkt for Punkt med Undtagelse af disse Bestemmelser om Stemplingen og Ansøgningens Stiling. Det synes at være gaaet saaledes til — jeg kan naturligvis ikke sige, at det har været saa — at man har havt det ministerielle Cirkulære fra i Fjor liggende for sig og har Punkt for Punkt holdt sig til det, men blot sat de modsatte Bestemmelser ind i Slutningen. Hovedsagen er imidlertid ikke nu at tvistes om det, der er sket, men at paase, at det ikke sker i Fremtiden, og jeg opfattede den ærede Ministers Svar saaledes, at der fremtidig ikke vilde ske noget lignende.

Indenrigsministeren (Ingerslev):

Det er ikke min Mening, at jeg ikke skulde bære Ansvar for det, som her er sket; men jeg har kun villet forklare, hvorledes dette har kunnet ske, idet vedkommende Cirkulære ikke er udgaaet fra Centralbestyrelsen. Mit Ansvar består i, at jeg ikke har været opmærksom paa den paagjældende Sag, ikke gjort mig bekendt med den, hvilket jeg kunde have gjort, det indrømmer jeg, men det kan dog være forklarligt, at ikke alle Sager gaa direkte til eller fra Ministeren. Jeg erkjender selvfølgelig, at Ansvar for det Skete til hvvende og sidst er mit og ikke nogen Andens; ingen anden Embedsmand kan bære Ansvar derved. Jeg skal selvfølgelig sørge for, at der for Fremtiden i alle saadanne Tilfælde anvendes de Regler, som Ministeren har sagt skal følges.

Sviid: Den høitærede Minister har jo nok Ret i at forlange, at Embeds- og Bestillingsmænd skulle have Indfødsret. Men efter at det i flere Aar har været almindeligt, at Andragere om Indfødsret ikke have været pligtige til at forsyne Andragenderne med Stempel, saa nocy nu at paalægge Ministeriets Bestillingsmænd denne